

Apokrif iratok: Tamás apostol cselekedetei

*Első cselekedet. Az **apostol** Indiába utazik*

1. Abban az időben mi, apostolok mind együtt voltunk Jeruzsálemben, a Péternek nevezett Simon és testvére, András, Zebedeus fia, Jakab és testvére, János, Fülöp és Bertalan, **Tamás** és Máté, a vámos, Alphaios fia Jakab és a kánaáni Simon, meg Judás, Jakab fia, és felosztottuk a világ részeit, hogy mindegyikünk elmenjen arra a vidékre, amelyik jut neki, ahhoz a néphez, amelyikhez küldi őt az Úr. India sorsvetéssel az Ikernek is nevezett Judás Tamásnak jutott, de nem akart elindulni, mondván, hogy testi gyengesége miatt nem utazhat, meg hogy „zsidó létemre hogyan mehetnék az indusok közé, hogy az igazságot hirdessem”? Ilyesmiket gondolt hát, és így beszélt, amikor aztán egy éjszaka megjelent neki az üdvözítő, és így szólt hozzá: „Ne félj, **Tamás**, indulj el Indiába, és hirdesd ott az ígét, mert veled van a kegyelmem!” De ő nem engedelmeskedett, csak ezt hajtogatta: „Küldjél máshova, ahova akarsz, mert az indusokhoz nem megyek.”

2. Így beszélt, és ezt fontolgatta **Tamás**, ám abban az időben történetesen ott járt a városban egy kereskedő, aki Indiából jött, név szerint Abbanés; Gundaphoros király küldte őt, s azt a megbízást kapta, hogy vegyen neki egy ácsot, és vigye el hozzá. Az Úr megpillantotta a kereskedőt, amint délben a piacon ténfergett, s megszólította: „Akarsz egy ácsot venni?” „Igen”, felelte. Az Úr ezt mondta neki: „Van egy ács rabszolgám, s el akarom adni.” Ezt mondta, megmutatta neki messziről Tamást, megegyezett vele három font, ezüstben és elkészítette az adásvételi szerződést: „Én, Jézus, Józsefnek az ácsnak a fia, elismerem, hogy Judás nevű szolgálmat eladtam neked, Abbanésnak, Gundaphoros indus király kereskedőjének.” A szerződés megkötése után az Üdvözítő fogta a Tamásnak is nevezett Judást, és odavitte őt Abbanéshez, a kereskedőhöz. Amikor megpillantotta őt Abbanés, ezt kérdezte tőle: „Az urad ez az ember?” Az **apostol** így válaszolt: „Igen, az uram.” „Megvettelek tőle” – mondta neki. Az **apostol** hallgatott.

3. Másnap hajnalban az **apostol** e szavakkal imádkozott és könyörgött az Úrhoz: „Elmegyek, Uram Jézus, oda, ahova akarod; legyen meg a Te akaratod.” Elindult hát Abbanéshez, a kereskedőhöz, s nem vitt magával semmit, csak a vételárát. Az Úr ugyanis neki adta, mondván: „Ahová csak mész, kegyelmemmel együtt legyen veled az árad is.” Az **apostol** megérkezett Abbanéshez, amikor az éppen a csomagjait rakta a hajóra; nekifogott hát ő is, és vele együtt rakodott. Miután pedig beszálltak a hajóba és leültek, Abbanés kikérdezte az apostolt: „Milyen munkához értesz?” „Fából – felelte – ekét, igát, mérleget, hajót, evezőt a hajóhoz, vitorlarudat és apró kereket készítek; kőből emlékoszlopot, templomot és királyi lakhelyet.” Abbanés, a kereskedő pedig ezt mondta neki: „Szükségünk is van ilyen mesteremberre.” Elindultak hát a hajón; kedvező szelük volt, s kellemesen utaztak egészen addig, amíg meg nem érkeztek Andrapolisba, a királyi székhelyre.

4. Leszállván a hajóról bementek a városba. S íme, fuvolák, orgonák és trombiták hangja zengett körülöttük. Az **apostol** tudakozódott: „Mi ez az ünnep itt, ebben a városban?” – kérdezte. Az odavalósiak megmondták neki: „Az istenek hoztak ide téged is, hogy részt vegyél a lakomán ebben a városban. A királynak ugyanis van egy egyszülött lánya, s most adja férjhez. Az az ünnep, amelyet ma látsz, a lakodalom a vigassággal és a nász néppel.” A király pedig hírnököket küldött szét, hogy hirdessék ki mindenütt: légyen ott mindenki a lakodalmon, gazdag és szegény, rabszolga és szabad, idegen és odavalósi; ha pedig valaki elutasítja a meghívást, és nem megy el a lakodalomra, a királynak kell hogy számot adjon tettéről. Hallván ezt Abbanés így szólt az apostolhoz: „Menjünk el mi is, ne sértsük meg a királyt, már csak azért se, mert idegenek vagyunk.” „Menjünk” – felelte **Tamás**. Miután szállást vettek a vendégfogadóban, és egy kicsit lepihentek, elmentek a lakodalomba. Látván az **apostol**, hogy mindenki leheveredik az asztaloknál, maga is leheveredett középen. Mint idegent és más földről érkezettet, mindenki szemügyre vette. Abbanés, a kereskedő pedig, mint úr, máshova heveredett.

5. A vendégek ettek és ittak, de az **apostol** nem nyúlt semmihez. A mellette ülők odaszóltak hát neki: „Miért jöttél ide, ha sem nem eszel, sem nem iszol?” Ő így válaszolt nekik: „Fontosabb okból jöttem ide, mint az evés meg az ivás, meg azért, hogy teljesítsem a király akaratát. Mert a hírnökök a király parancsát hirdetik, s aki nem hallgat szavukra, arra a király ítélete vár.” Amint ott ettek és ittak, koszorúkat meg illatszert hordtak körbe közöttük, és mindenki vett az illatszerből; ez az arcára kente, az a szakállára, amaz pedig testének más

részére. Az **apostol** pedig megkente fejbűbját, egy keveset orrlíkaira tett, egy csöppet a fülébe is, aztán fogait is megérintette vele, s gondosan bekente a szíve tájékát is. A felszolgált koszorút meg, amelyet mirtuszból és más virágokból fontak, a fejére tette, aztán fogott egy nádszálat, és a kezében tartotta. A fuvoláslány pedig kezében fuvolával sorban odament mindenkihez, és játszott hangszerén. Amikor pedig odaért, ahol az **apostol** volt, megállt, és a füle mellett fújta fuvoláját hosszú időn át. Ez a fuvoláslány zsidó származású volt.

6. Az **apostol** a földre szegezte tekintetét, erre az egyik bortöltögető felemelte kezét és arcul csapta. Az **apostol** fölemelte szemét, ránézett arra, aki megütötte, és így szólt hozzá: „Az én Istenem a jövőendő világban megbocsájtja majd neked ezt a jogtalanságot, ezen a világon azonban meg fogja mutatni csodálatos hatalmát és még látni fogom, hogy kutyák vonszolják a földön azt a kart, amelyik megütött engem.” Így szólt, majd énekelni kezdett, s ezt a himnuszt zengte:

„A fény lánya ő, rajta nyugszik és pihen királyok visszfénye, a büszke,
külsége gyönyörűséges, ragyogó szépséget sugároz;
ruhái mint tavaszi virágok, illatfelhő árad belőlük;
fején a király lakozik, ki ambróziájával táplálja az alatta levőket;
fején nyugszik az igazság, lába vigasságot jelent,
szája nyitva, hozzá méltó bájjal:
harmincketten vannak, akik magasztalják;
nyelve mint az ajtó függönye, melyet félrehúznak a belépők előtt;
nyakszirtje úgy magasodik, mint a lépcső, melyet az első alkotó teremtett;
két keze hirdetve jelenti és jelképezi a boldog világévek karát;
ujjai a Város kapuját jelképezik.
Nászsobája fényben úszik, mirrhától és mindenfajta illatszertől illatozik,
balzsamfa és széna édes szagát árasztja;
benn felszórták mirtusszal és sok-sok édesen illatozó virággal,
ajtáját nád díszíti.

7. A menyasszonyt körbeveszik vőfélyei, számuk hét, ő maga választotta ki őket;
nyoszolyólányai heten vannak, s előtte táncolnak,
akik pedig színe előtt szolgálnak és parancsára várnak, azok száma
tizenkettő, figyelmüket és tekintetüket a vőlegényre irányítják, hogy tekintete
beragyogja őket,
mindörökké vele lesznek, ama örök boldogságban,
ott lesznek ama lakodalomban, ahol a főemberek összegyűlnek,
ott maradnak azon a lakomán, amelyre az örökké élők méltattatnak,
királyi ruhát fognak ölteni és fényes palástot vesznek majd magukra.
Mind a ketten boldogságban és örömben élnek majd,
dicsérni fogják a mindenség atyját, kinek dicsőséges fényében részesültek,
uruk színelátása világossággal árasztotta el őket.
Táplálékul uruk ambróziáját kapták, melyben egy csepp salak sincsen,
az ő borát itták, amely elveszi a szomjúságot és a vágyakozást,
és himnuszokban magasztalták az élő lélekkel együtt az igazság atyját és
a bölcsesség anyját.”

8. Amikor elénekelte s befejezte a himnuszt, mindenki, aki ott volt, őrá nézett. És ő hallgatott; látták, hogy külsége elváltozott, de szavait nem értették, mivel zsidó volt, s amit mondott, az zsidó nyelven hangzott el. Egyedül a fuvoláslány értett meg mindent, hiszen zsidó származású volt. Továbbment tőle, és fuvolázott a többi vendégnek, de gyakran rátekintett, és őt nézte, mert nagyon a szívébe zárta, mint vele egy népből valót, de emellett az **apostol** fiatalos szépségében is fölülmúlt mindenkit, aki ott volt. Amikor a fuvoláslány végig mindenkinek játszott már, leült vele szemben, és egyfolytában csak őt nézte. Az **apostol** viszont egyáltalán nem nézett senkire sem, nem is figyelt semmire, csak a földre szögezte a tekintetét, azt várva, hogy mikor távozzon. Az a bortöltögető pedig, amelyik arcul csapta, lement a forráshoz, hogy vizet merítsen, de ott volt éppen egy oroszlán, és megölte őt, letépte tagjait, a holttestet pedig otthagya heverni. Hamarosan

kutyák kaparintották meg a tagokat, köztük volt egy fekete kutya is, s szájában fogva a jobb kart, odavitte a lakomázók közé.

m.j. ez sajnos csak az első 8 rész a 170-ből.